

ALICE IN WONDERLAND

Lewis Carroll
Rébecca Dautremer

Bewerking: Ed Franck

ROETSJ... EEN KONIJNENHOL IN!

Het gebeurde op een bloedhete zomerdag.

Alice zat op de oever van een rivier een beetje suf en slaperig voor zich uit te staren. Ze verveelde zich. Haar grote zus zat naast haar een boek te lezen.

Wie leest er nu een boek zonder plaatjes, dacht Alice. En er wordt niet eens in gebabbeld!

Ze vroeg zich net af of het vlechten van een made-liefjesketting leuk genoeg was om op te staan, toen er opeens een Wit Konijn met roze ogen voor haar neus langsrende. Dat vond Alice niet zo bijzonder, en ook niet dat ze het Konijn hoorde mompelen:

'O jee! O jee! Ik kom nog te laat!'

(Later vond ze het vreemd dat ze het niet vreemd had gevonden, maar op dat moment leek het haar heel gewoon.)

Pas toen het Konijn ook nog *een horloge* uit zijn vestzak haalde, erop keek en nog sneller begon te hollen, sprong Alice overeind. Een Konijn met een vestzak en een horloge, dat was toch té gek?

Nieuwsgierig rende Alice over het veld achter hem aan. Net op tijd zag ze hem een groot konijnenhol onder een heg induiken.

Alice aarzelde geen ogenblik. Meteen sprong ze hem achterna. Ze vroeg zich niet eens af hoe ze er ooit weer uit zou kunnen spartelen.

Het konijnenhol liep een eindje rechtdoor, als een tunnel. Maar opeens dook het loodrecht omlaag, zó plotseling dat Alice niet meer halt kon houden op de rand. Ze tuimelde voorover en viel in een diepe schacht.

Of de schacht is wel héél diep, of ik val héél langzaam, dacht Alice. Want ze had alle tijd om zich rustig af te vragen wat er haar te wachten stond. Eerst probeerde ze naar beneden te kijken, maar daar was het aardedonker. Toen ze naar de wanden van de schacht keek, zag ze dat die volgepropt waren met

boekenplanken en kastjes vol borden en schotels en vaasjes en prulletjes. Hier en daar hingen landkaarten en schilderijtjes aan haakjes. Het zag er eigenlijk heel knus uit.

Om toch íéts te doen, grabbelde Alice al vallend een glazen pot van een plank. Op het etiket las ze:

Jammer dat de pot leeg is, dacht Alice. Ze durfde hem niet te laten vallen. Misschien zou hij ginds beneden op iemands hoofd knallen en dan was ze een moordenaar!

Het lukte haar de pot weer in een kast te zetten.

Nou, dacht Alice terwijl ze bleef zweven, na een val als deze wil ik thuis best wel van een trap afdonderen! Wat zullen ze me dan dapper vinden! En al viel ik van het dak, ik zou geen kik geven! (Wat in zo'n geval waarschijnlijk waar is.)

Ze viel dieper en dieper, en nog dieper. Kwam er dan *nooit* een eind aan die val?

'Hoeveel kilometer zou ik nu al gevallen zijn?' vroeg ze zich hardop af. 'Ik ben vast al in de buurt van het middelpunt van de aarde... eh... zo ongeveer zesduizend kilometer, geloof ik.' (Jammer dat er niemand luisterde, nu kon ze niet eens opscheppen met haar kennis. Maar Alice vond het altijd leuk om haar geheugen te oefenen.) 'Ja, die afstand klopt zo ongeveer. Maar op welke breedtegraad of lengtegraad zit ik nu?' (Ze had er geen flauw idee van wat die woorden betekenden, maar ze klonken zo mooi en deftig als je ze hardop uitsprak.)

'Ik vraag me af of ik dwars door de aarde heen zal vallen', ging ze verder. 'Dan kom ik uit bij de mensen die met hun hoofd naar beneden lopen. Te gek! Heten ze niet de Antipaten? Oeps, misschien vergis ik me, het is maar goed dat niemand luistert. Hoe heet hun land ook alweer? Ik zal het moeten vragen. Pardon, mevrouw, is dit Nieuw-Zeeland? Of Australië?' (Alice probeerde een beleefd buiginkje te maken, wat wel erg moeilijk is als je aan het vallen bent.) 'Die mevrouw zal me wel een

dom kind vinden. Dus nee, beter niet vragen. Misschien staat de naam van het land wel ergens op een bord langs de weg.'

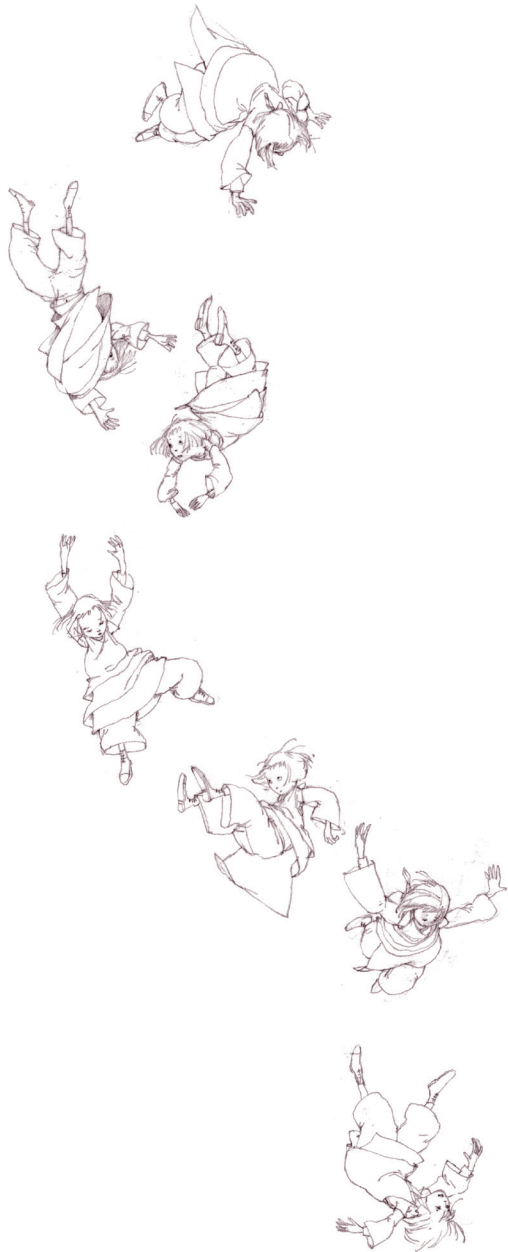
Ze viel dieper en dieper, en nog dieper. 'Poes Dina zal me vanavond wel heel erg missen', babbelde Alice verder – ze had niets anders te doen. 'Ik hoop dat mama haar schoteltje melk niet vergeet. Was je nu maar bij me, Dina schatje. Er zweven hier wel geen muizen door de lucht, maar misschien vang je wel een vleermuis, en dat is bijna hetzelfde, toch? Of lusten katten geen vleermuizen?'

Alice begon slaperig te worden. 'Lusten katten vleermuizen? Lusten vleermuizen katten?' mompelde ze.

Ze dutte in en droomde dat ze hand in hand met Dina rondwandelde. 'Zeg nou eens eerlijk,' zei ze tegen de kat, 'heb jij ooit een vleermuis opgevreten?'

Maar voor Dina kon antwoorden, plofte Alice – boem! bonk! – op een berg dorre takjes en bladeren.

Het vallen was voorbij.

Alice had geen schrammetje, geen deukje of builtje. Ze sprong meteen vrolijk overeind.

Boven haar was het stikdonker, vóór haar lag weer een lange tunnel, waarin ze het Witte Konijn zag rennen.

Vliegensvlug holde Alice hem achterna. Net voor het Konijn een bocht nam, hoorde ze hem zeggen:

‘Alle snorharen en slappe oren nog aan toe, wat is het al vreselijk laat!’

Voorbij de bocht kwam Alice in een lange, lage zaal, die zwak verlicht werd door een paar lampen aan het plafond. En het Konijn? Dat was verdwenen...

Aan beide kanten van de zaal zag Alice een reeks deuren. Ze probeerde ze een voor een, maar ze zaten allemaal op slot. Moedeloos liep ze naar het midden van de zaal, tot bij een glazen tafeltje met drie glazen poten.

Hé, er lag een gouden sleuteltje op! Vlug liep ze ermee naar de deuren. Maar ze kreeg er geen enkele mee open, hoe ze ook wroette. Wel merkte ze bij deze tweede ronde een laag gordijn op. Ze trok het opzij en zag een deurtje van nog geen halve meter

hoog. Het gouden sleuteltje paste in het slot! Achter het deurtje lag een nauwe gang, niet veel groter dan een rattenhol.

Alice hurkte neer en tuurde naar binnen. Aan het eind zag ze de mooiste tuin die een mens of dier zich maar dromen kan. O, wat wilde ze graag uit de schemerige zaal weg om te gaan wandelen tussen die kleurige bloembedden en frisse fonteintjes!

Maar ze kreeg haar hoofd niet eens door de deuropening...

'Zelfs al lukt het me met mijn hoofd, hoe moet ik dan verder zonder schouders?' vroeg Alice zich af. 'Kon ik mezelf maar in elkaar schuiven als een telescoop. Dat is vast mogelijk, maar hoe begin je eraan?'

Bij het deurtje op wacht blijven staan zou haar niks verder helpen. Ze slenterde terug naar het glazen tafeltje. Misschien lag er nog iets in de buurt, een ander sleuteltje bijvoorbeeld, of een boek met uitleg over hoe mensen zich in elkaar kunnen schuiven.

Deze keer zag Alice een flesje op het tafeltje staan. 'Dat stond hier zo-even beslist niet', zei ze. 'Er is niks mis met mijn geheugen, en ook niet met mijn ogen!'

Aan de hals van het flesje hing een etiket, met in grote en sierlijke letters:

Ja hoor, dacht Alice, ik ben niet gek. Zomaar een onbekend drankje naar binnen gieten? Daar ben ik te verstandig voor. Eerst even kijken of er niet ergens 'vergif' op staat.

Ze had al vaak leuke verhaaltjes gelezen over kinderen die in de vlammen waren omgekomen of opgegeten werden door wilde dieren of geplet werden tussen vrachtwagens, gewoon omdat ze het vertíkten een paar simpele regels te onthouden. Bijvoorbeeld dat je je hand waarschijnlijk verbrandt als je een gloeiend hete kachelpook te lang vasthoudt, of dat je vinger weleens kon gaan bloeden als je er héél diep in sneed met een mes, of dat je vroeg of laat buikpijn kon krijgen als je een flinke slok nam uit een fles waar 'vergif' op stond.

Maar nergens ontdekte Alice het woord 'vergif' en dus nam ze voorzichtig een slokje. Ze vond het zo lekker (het smaakte namelijk naar een mengsel van kersentaart, vla, ananas, gebraden kalkoen, toffee en geroosterd brood met boter) dat ze de fles gulzig leegdrank.

'Wat een gek gevoel,' mompelde ze even later, 'het lijkt wel of ik in elkaar schuif als een telescoop!'

En dat was ook zo. Enkele seconden later was ze nog maar vijftientig centimeter lang.

Joepie, dacht ze, nu ben ik klein genoeg om door het deurtje die prachtige tuin in te lopen!

Maar eerst wachtte ze nog een paar minuten, je wist maar nooit of het krimpen nog verder ging.

Misschien verdwijn ik wel helemaal, als een kaarsvlam die uitdooft, dacht ze zenuwachtig. En hoe zou de vlam van een uitgedoofde kaars eruitzien?

'Hè hè, gelukkig krimp ik niet meer verder', zei ze een poosje later opgelucht. 'En nu de tuin in!'

Maar bij het deurtje merkte ze dat ze het gouden sleuteltje had vergeten. Ze keek op naar het tafeltje en zag door het glas de sleutel hoog boven zich lig-

gen. Ze kon er niet meer bij omdat ze gekrompen was. Ze probeerde wel vijf keer langs een glazen tafelpoot omhoog te klimmen, maar hij was te glad. Telkens weer bonsde ze met haar achterste terug op de vloer.

Uitgeput ging het arme kind op de grond zitten en ze begon zacht te huilen, als een zeehondje dat verdwaald is.

'Kom op, Alice! Met tranen kom je nergens!' zei ze even later streng tegen zichzelf. 'Ik raad je aan om er meteen mee op te houden!'

Alice gaf zichzelf vaak goede raad (maar volgde hem meestal niet op). Soms foeterde ze zo hevig op zichzelf dat de tranen haar in de ogen sprongen, zo'n medelijden kreeg ze dan met zichzelf. Ooit had ze geprobeerd zichzelf een draai om de oren te geven omdat ze vals had gespeeld toen ze in haar eentje een partijtje schaak speelde. (Ze was een raar kind dat vaak graag deed alsof ze twee mensen was. Maar nu had het geen zin om dat te fantaseren, er was maar net genoeg van haar over voor één volledig mens. Dat besefte Alice, en ze werd er een beetje treurig van.)

Opeens viel haar oog op een glazen doosje, dat

tegen een tafelpoot lag. Ze zag er een koekje in liggen. Met krenten waren er heel mooi twee woorden op aangebracht:

‘Goed, zal ik doen’, zei Alice. ‘Als ik er groter van word, kan ik bij de sleutel. Als ik er kleiner van word, kan ik onder het deurtje door. Dus kan ik hoe dan ook naar de tuin. Groter of kleiner, het maakt niet uit!’

Ze deed het doosje open en knabbelde een hoekje van het koekje af. Toen legde ze haar hand op haar hoofd om te voelen of ze groeide of kromp.

‘Welke kant op? Welke kant op?’ mompelde ze, toch een beetje ongerust.

Verbaasd stelde ze vast dat ze géén kant opging, maar gewoon even lang bleef – wat meestal zo is als je een klein stukje koek eet.

‘Verdorie, ik ben eraan gewend geraakt dat er

rare dingen gebeuren!' riep Alice. 'Ik vind het stom en saai als alles zijn gewone gangetje gaat!'

En hup, ze propte het hele koekje in haar mond.